

Liječenje akupunkturom

Akupunktura je dio kineske tradicionalne medicine, a prvi pisani dokumenti o upotrebi i djelovanju akupunkture se pojavljuju od prije tri milenija. Uvođenje i njezin izum pripisuju se žutom caru i liječniku Huang Tiju (2698-2596. prije Krista), a klasični opis akupunkture s točkama nalazi se u drugom svesku najstarijeg medicinskoga djela na svijetu, Nei-Jingu (Knjiga unutrašnjega).

Akupunktura se temelji na holističkoj filozofiji i svjetovnome nazoru starokineske kulture. Klasični koncept zdravlja i bolesti temelji se na činjenici da tijelom kruži vitalna energija Qi („chi“) po točno determiniranim putovima, meridijanima. Postoji 12 parnih (simetrični), 2 središnja (neparni), te 6 izvanrednih meridijana. Na njima se nalaze specifične akupunkturne točke, putem kojih su unutrašnji organi povezani s meridijanima i vanjskim svijetom. Akupunkturnih točaka ima 365 (po Nei Jingu). Pojedine točke mogu postati spontano bolne ili na pritisak bolne u vrijeme poremećaja funkcije unutrašnjih organa. Takve točke imaju dijagnostičko značenje, a koriste se i u terapijskom smislu.

U XVI. stoljeću europski su putnici upoznali akupunkturu u Kini i počeli je uvoditi u zapadnjačku medicinu, no ona je uglavnom smatrana šarlatanstvom te nije uvedena u medicinske terapijske postupke. Zapadnjačka medicina nije mogla prihvatiti koncept tradicionalne kineske medicine. Nakon Kineza akupunkturu su prvotno usvojili **japanski liječnici** tijekom XVI. i XVII. stoljeća. U Europi je 1682. godine u Londonu obranjena prva doktorska disertacija iz akupunkturne analgezije u reumatoidnim sindromima. U SAD je interes za akupunktorom uveo novinar **James Reston**, kojem je tijekom boravka u Kini učinjena apendektomija u akupunkturnoj anesteziji.

Godine 1979. akupunktura je priznata od **Svjetske zdravstvene organizacije (WHO)** kao metoda liječenja s točno definiranim indikacijama i kontraindikacijama (uglavnom za sve akutne i kronične bolne sindrome), što potvrđuje i činjenica da se akupunktura navodi kao metoda liječenja u suvremenim kliničkim udžbenicima poput neurologije, ortopedije, fizikalne medicine, ginekologije i opstetricije, itd. Iste je godine WHO dala orijentacijsku listu bolesti podesnih za liječenje akupunkturom. Ta lista indikacija je u sljedećih dvadesetak godina modificirana s obzirom na napredak neuroznanosti te kliničkih i znanstvenih dokaza o djelovanju akupunkture te povoljnoga učinka u mnogim bolesnim stanjima i sindromima.

Američki Institut za zdravlje je u studenome 1997. godine izdao konsenzus o akupunkturnom liječenju, zasnovan na kliničkom ispitivanju. U konsenzusu je dana lista indikacija, dopuna onoj iz 1979. godine:

- ❖ apsolutne indikacije: postoperativna mučnina i povraćanje, mučnina i povraćanje uslijed kemoterapije, mučnina i povraćanje u trudnoći, postoperativna dentalna bol
- ❖ relativne indikacije: ovisnosti, rehabilitacija nakon moždanog udara, glavobolja, dismenoreja, „teniski lakat“, fibromijalgija, miofascijalna bol, osteoartritis, bol lumbosakralnog područja, sindrom karpalnog kanala, astma.

Konferencije američkog Instituta za zdravlje se održavaju zbog utvrđivanja sigurnosti i učinkovitosti određene biomedicinske metode, putem ocjenjivanja trenutno dostupnih znanstvenih spoznaja (evidence-based medicine).